

Arrest

nr. 156 010 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 1 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 april 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 1 december 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoeker op 29 maart 2012 ter kennis werd gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.04.2011 werd ingediend door:

A., H. [...] Geboren te [...] Nationaliteit: [...] Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op humanitaire redenen. Deze worden echter niet gespecificeerd en betrokkene legt er geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

De elementen van integratie (betrokkene zou sinds april 2008 in België verblijven (na hier voordien te hebben verbleven tussen 1995 en 1999), zou geïntegreerd zijn, heeft zich ingeschreven voor Nederlandse lessen, zou perfect Frans en redelijk goed Nederlands spreken) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij instaat voor zijn broer, de heer S. A. [...], die psychiatrische problemen heeft en dagelijks hulp nodig heeft. Om dit te staven, legt betrokkene een schrijven voor van Dr. N.V.d.W. en een vonnis betreffende de aanstelling van een voorlopig bewindvoerder. Er dient echter opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Indien geoordeeld zou worden dat de heer S. A. [...] effectief mantelzorg nodig heeft, kan hij een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Dit element kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Tevens op 1 december 2011 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing die aan verzoeker op 29 maart 2012 ter kennis werd gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan H. A [...] geboren te [...] van [...] nationaliteit het bevel gegeven om uiterlijk op 29 april 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1,1° van de Wet van 16 december 1960). Met in het bezit van een geldig visum. ”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

Ter zitting geeft verzoeker als verantwoording voor het gegeven dat hij verschillende beslissingen in een verzoekschrift bestrijdt dat de tweede bestreden beslissing het gevolg is van de eerste bestreden beslissing en vervolgens stelt hij dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Bovendien heeft verzoeker geen middel ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing enerzijds vermeldt dat verzoeker zich beroept op humanitaire redenen, dewelke niet worden gespecificeerd en waarvan geen bewijzen zouden worden voorgelegd, terwijl anderzijds de bestreden beslissing de humanitaire redenen waarop verzoeker zich in zijn

aanvraag heeft beroepen, aanhaalt, met name het opnemen van de permanente zorg voor zijn broer, psychiatrische patiënt, die geen dagelijkse taken meer zelfstandig kan uitvoeren.

Deze tegenstrijdigheid op zich toont reeds aan dat de beslissing niet gebaseerd is op de juiste gegevens, of minstens niet correct werd beoordeeld.

Aangezien de bestreden beslissing het volgende vermeldt: "Indien geoordeeld zou worden dat de heer S. A. [...] effectief mantelzorg nodig heeft, kan hij een beroep doen op diverse diensten die thuisverzorging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Dit element kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden. "

Terwijl de vraag of de broer van verzoeker al dan niet effectief mantelzorg nodig heeft niet ter discussie kan worden gesteld, aangezien uit het bij de oorspronkelijke aanvraag gevoegde medisch attest en vonnis tot aanstelling van een voorlopig bewindvoerder duidelijk blijkt dat er effectief mantelzorg nodig is.

Dat de verwerende partij derhalve uitgaat van een veronderstelling, terwijl de nood aan mantelzorg een vaststaand feit is, dat duidelijk af te leiden is uit de voorliggende stukken gevoegd bij de aanvraag. Dat de verwerende partij derhalve blijkt te zijn uitgegaan van de verkeerde gegevens, of minstens de voorliggende gegevens niet juist heeft beoordeeld, waardoor zij de materiële motiveringsplicht geschonden heeft.

Daarmee samenhangend is het bovendien kennelijk onredelijk om te oordelen dat, indien verzoekers broers effectief mantelzorg nodig heeft - wat geen veronderstelling mag zijn, maar simpelweg het geval is - hij beroep kan doen op diverse diensten die thuiszorg aanbieden.

Daar waar uit het medisch attest, gevoegd bij het oorspronkelijk verzoekschrift, blijkt dat de broer van verzoeker de taken van het dagelijkse leven niet op zich kan nemen en bovendien aan zeer therapieresistente psychotische klachten en lichamelijke wanen lijdt, wat betekent dat een permanente zorg vereist is, hetgeen onmogelijk kan geboden worden door thuisverzorging.

Immers, thuisverzorging impliceert geen permanente zorg, hetgeen hoegenaamd vereist is wanneer een persoon de dagelijkse taken niet meer op zich kan nemen. Bovendien hangt er evident een prijskaartje aan persoonlijke thuiszorg, daar waar de zorg door verzoeker voor zijn broer kosteloos blijft.

Ondanks het gegeven dat het medisch attest voor geen betwisting vatbaar is, en zelfs thuisverpleging niet als alternatief vermeldt maar letterlijk vermeldt dat verzoeker verder moet kunnen instaan voor de zorg van zijn broer, stelt de verwerende partij zich in de plaats van de behandelende arts, zonder (medische) grondige kennis van zaken en besluit dat thuisverpleging wel soelaas zal bieden terwijl verzoeker afwezig is en dit in afwachting dat verzoeker eventueel zou terugkeren naar België.

Het redelijkheidsbeginsel is derhalve geschonden."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].
”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone

omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

In zijn aanvraag wijst verzoeker onder de titel "de ontvankelijkheid" naar zijn Marokkaans paspoort, het feit dat hij in België heeft verbleven tussen 1995 en 1999 en nadien naar Spanje is vertrokken, hij sedert april 2008 opnieuw in België verblijft waar hij instaat voor zijn broer die op hetzelfde adres woont, zijn broer een psychiatrisch patiënt is, die onder bewind staat en dagelijks hulp nodig heeft en dat het inhumain zou zijn te eisen dat hij terugkeert naar Marokko om een visum aan te vragen met als gevolg dat hij niet meer voor zijn hulpbehoevende broer kan instaan.

De aanvraag vermeldt verder over "de grond" dat hij voldoende humanitaire en buitengewone omstandigheden kan invoeren om tot een verblijf te worden gemachtigd en licht deze verder toe.

De motivering in de bestreden beslissing dat de ingeroepen humanitaire omstandigheden niet zouden worden gespecificeerd en bewezen, betreft *in casu* de grond van de aanvraag, zodat een eventuele onregelmatigheid van dit overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die slechts de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft.

Verweerder blijkt overigens rekening te hebben gehouden met de aangehaalde elementen die werden aangevoerd als buitengewone omstandigheden.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat aangaande de psychiatrische problemen en de daaruit voortvloeiende hulpbehoefendheid van de broer van verzoeker er een schrijven van Dr. N.V.d.W. en een vonnis tot aanstelling van een voorlopig bewindvoerder werd toegevoegd bij de aanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat de redenen voor de aanstelling van een voorlopig bewindvoerder niet gekend zijn, aangezien de eerste pagina van het vonnis niet werd gevoegd. Het doktersattest vermeldt dat de opgenomen informatie werd verschaft op uitdrukkelijk verzoek van de patiënt. De verblijfsmachtigingsaanvraag bevat verder geen documenten hieromtrent. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat verweerder aanstipt dat de broer van verzoeker desgevallend een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat verzoeker zijn aanvraag indient bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Verzoeker stelt nog dat zijn broer aan zeer therapieresistente psychotische klachten en lichamelijke wanen lijdt, hetgeen een permanente zorg vereist die onmogelijk door thuisverzorging kan geboden worden. Hij stelt dat persoonlijke thuiszorg ook een prijs heeft, terwijl hij kosteloos voor zijn broer zorgt. Samen met verweerder stelt de Raad echter vast dat, daargelaten de vraag of de mantelzorg effectief nodig is,

verzoeker niet aantoont dat de verzorging enkel door hem zou kunnen gebeuren, noch dat de thuisverpleging omwille van praktische of financiële redenen niet kan georganiseerd worden.

Verzoeker toont derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel niet aan.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS